

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: **JUDr. J.**, bytom D., proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach**, Krajský dopravný inšpektorát Košice, Kuzmányho č. 8, Košice, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KRP-147/DI-1-2008 zo dňa 07.10.2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/113/2008-48 zo dňa 11.06.2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6S/113/2008-48 zo dňa 11.06.2009 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom uvedeným vo výroku toho rozhodnutia zamietol žalobu o preskúmanie rozhodnutia č. KRP-147/DI-1-2008 zo dňa 07.10.2008, ktorým žalovaný na odvolanie žalobcu zmenil prvostupňové rozhodnutie Okresného dopravného inšpektorátu, Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Michalovciach, č. p. ORP-290/DI-S-2008 zo dňa 13.06.2008 o uznaní žalobcu vinným zo spáchania priestupkov podľa § 22 ods. 1 písm. g/ a k/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch (ďalej len „zákon č. 372/1990 Zb.“) a uložení sankcií podľa § 22 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb., a to pokuty vo výške 5.000 Sk (165,97 €) a zákazu činnosti viesť motorové

vozidlá na dobu 2 mesiacov odo dňa právoplatnosti rozhodnutia. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol po tom, čo dospel k záveru, že rozhodnutia a postup správnych orgánov boli v súlade so zákonom. Konštatoval, že žalobca nepopieral, že dňa 23.04.2008 u neho bola nameraná pri dychovej kontrole koncentrácia alkoholu 0,50 g/kg alkoholu v krvi, čo je 0,24 mg/l a toto množstvo ani podľa stanoviska Slovenskej súdnolekárskej spoločnosti nemožno považovať za negatívny výsledok. Námietku žalobcu, že požil 1 lyžičku lieku Bromhexin 8, vyhodnotil krajský súd ako účelovú, pretože ju uviedol až pri ústnom prejednaní priestupku a navyše sa po vykonaní dychovej skúšky sám mohol žiadať na krvnú skúšku, čo však neurobil. Vykonanie znaleckého dokazovania krajský súd už nepovažoval za podstatné, pretože toto by mohlo byť len teoretickou úvahou, ale nemohlo by konkrétne zodpovedať otázku, či žalobca v ten deň skutočne užil ním udávané množstvo lieku. Ani námietku žalobcu, že nepodpísal správu o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 23.04.2008, nepovažoval za dôvodnú, lebo túto síce nepodpísal, ale vlastnoručne podpísal poučenie, že sa nežiadal na odber krvi, že sa podrobil vyšetreniu na zistenie alkoholu, aj s akou nameranou hodnotou a tiež jeho vysvetlenie priestupku.

Krajský súd preto ustálil, že vykonaným dokazovaním v priestupkovom konaní bolo dostatočne preukázané, že žalobca sa dopustil priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb., lebo nemal u seba potrebné doklady k vedeniu vozidla a zároveň sa dopustil aj priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g/ zákona č. 372/1990 Zb., lebo viedol bezprostredne po požití alkoholu alebo užití inej návykovej látky, alebo v čase, keď mohol byť pod ich vplyvom, motorové vozidlo, keď bolo dostatočne preukázané požitie alkoholických nápojov u žalobcu prístrojom značky Intoximeters a bola mu nameraná hodnota 0,24 mg/l alkoholu v krvi.

Proti rozsudku podal žalobca odvolanie žiadajúc, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil a rozhodnutia žalovaného zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie, Dôvodil tým, že krajský súd sa dostal do rozporov s vlastnými závermi, keď uznal, že správu o výsledku objasňovania priestupku nepodpísal, no zároveň skonštatoval, že sa nežiadal na odber krvi a podpísal o tom poučenie. Správne orgány podľa neho zavádzajú svojimi tvrdeniami, že túto správu na mieste podpísal, pretože on podpísal len záznam o dychovej skúške. Skutočnosť, že sa nežiadal na odber krvi, mu nemôže byť na ujmu. Dychovej skúške sa podrobil a vyjadril sa, že žiadne alkoholické nápoje nepožil. Preto bolo podľa jeho názoru povinnosťou policajného orgánu, aby tento rozpor odstránil priamo na mieste a vyzval ho na odber krvi.

Tvrdil tiež, že policajtom povedal, že požil liek Bromhexin 8 tesne pred jazdou, lebo bol chorý, no policajti to nikde nezaznamenali. Za zmätočné považoval aj tvrdenie súdu o nepotrebnosti ním navrhovaného znaleckého dokazovania. Žalovanému vytýkal, že v svojom rozhodnutí okrem iného vyslovil, že „...ostatné časti rozhodnutia zostávajú nezmenené...“, čo je podľa jeho názoru v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Tvrdil, že krajský súd vyhodnotil dôkazy v rozpore s § 132 OSP, keď prihliadol len na dôkazy svedčiace v jeho neprospech, hoci množstvo dôkazov svedčilo v jeho prospech.

Žalovaný správny orgán vo vyjadrení k odvolaniu zotrval na svojom stanovisku o zákonnosti správneho rozhodnutia a navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny.

K námietke žalobcu, že nameraná koncentrácia alkoholu je (podľa tvrdení žalobcu) len tesne nad hranicou prípustnosti, uviedol, že nameraná hladina 0,24 mg/l po prepočítaní predstavuje 0,50 g/kg (promile alkoholu), čo dolnú hranicu nepredstavuje, pretože podľa odborného stanoviska Slovenskej súdnolekárskej spoločnosti sa za pozitívny výsledok pri vyšetrení vodiča na alkohol považuje nameraná hodnota nad 0,14 mg/l, teda 0,30 g/kg, teda u žalobcu bola spodná hranica prekročená takmer dvojnásobne. Dodal, že žiaden predpis nestanovuje policajtom po pozitívnej dychovej skúške vykonať u občana aj zistenie hladiny alkoholu vyšetrením vzorky krvi metódou plynovej chromatografie, pokiaľ sa sám vodič na takýto odber nežiada a že v priestupkovom konaní je považovaný za dôkaz aj zápis o dychovej skúške.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno vyhovieť. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 14. júna 2011 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Odvolací súd v medziach dôvodov odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu a konania týmito rozhodnutiami predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu uplatnenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Zo správy o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 23.04.2008, ktorá je súčasťou pripojeného administratívneho spisu žalovaného, vyplýva, že dňa 23.04.2008 o 23:35 hod. viedol žalobca nákladné motorové vozidlo výrobnej značky Mercedes Benz, EČV: M., po Sládkovičovej ulici v Michalovciach, kde bol zastavený hliadkou PZ, kontrolovaný a podrobený dychovej skúške prístrojom značky Intoximeters č. ASIVCM-058952, a to s pozitívnym výsledkom (0,24 mg/l), pričom žalobca navyše pri sebe nemal občiansky preukaz, vodičský preukaz, ani osvedčenie o evidencii vozidla. Žalobca ako vodič takto porušil svoje povinnosti vyplývajúce z ustanovení § 4 ods. 3 písm. b/ a § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na pozemných komunikáciách (ďalej len „zákon č. 315/1996 Z. z.“), čím sa dopustil priestupkov podľa § 22 ods. 1 písm. g/ a k/ zákona č. 372/1990 Zb.

Do správy sa žalobca vyjadril, že „žiadne alkoholické nápoje nepožil.“ Z tejto správy (z predtlače) ďalej vyplýva, že žalobca bol poučený o spôsobe vykonania dychovej skúšky elektronickým prístrojom, o práve požiadať o odber krvi a následne bol upozornený, že náklady za vykonaný odber krvi na jeho žiadosť bude hradiť z vlastných prostriedkov a ďalej z nej vyplýva, že žalobca odber krvi nežiadal a ďalšia jazda mu bola zakázaná. Správu žalobca vlastnoručne podpísal, a to pod poučenie o možnosti žiadať sa na odber krvi, pod poučenie podľa § 56 ods. 2 SP a § 17 ods. 8 a 9 zákona č. 171/1993 Z. z., a tiež pod vlastné vysvetlenie dané žalobcom v zmysle ustanovenia § 60 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb.

Správny orgán preto začal voči žalobcovi priestupkové konanie. Oba priestupky, ktoré sa mu kládli za vinu, boli prejednané na ústnom pojednávaní dňa 13.06.2008 pod č. p. ORP-290/DI-S-2008. Do zápisnice sa žalobca vyjadril, že alkohol pred jazdou nepožil, a to, že dychová skúška na prítomnosť alkoholu v dychu bola pozitívna vysvetľoval údajným pozitívm lieku Bromhexin 8, ktorý obsahuje 96 %-ný etanol. Poukázal na skutočnosť, že podľa článku v novinách zo dňa 21.05.2008 sa toleruje u vodičov hranica do 0,3 mg/l, pričom on mal len 0,24 mg/l. Ďalej poukazoval na poľahčujúce okolnosti, ktoré mali spočívať v tom, že policajnej hliadke poskytol súčinnosť a nekládol žiaden odpor. Dodal, že k odberu krvi nebol policajtmí vyzvaný.

Prvostupňový správny orgán na podklade takto zisteného skutkového stavu rozhodnutím, č. p. ORP-290/DI-S-2008 zo dňa 13.06.2008 uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupkov podľa § 22 ods. 1 písm. g/ a k/ zákona č. 372/1990 Zb., ktorých sa dopustil tým, že porušil § 4 ods. 2 písm. b/ a § 4 ods. 3 písm. b/ zákona č. 315/1996 Z. z.,

za čo mu podľa § 22 ods. 2 zákona uložil pokutu v sume 5.000 Sk (165,97 €) a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 2 mesiacov odo dňa právoplatnosti tohto rozhodnutia.

K námietkam žalobcu prvostupňový správny orgán v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že v žalobcom uvádzanej tlačovej správe bola chyba, pretože podľa interného predpisu je tolerovaná spodná hranica do 0,14 mg/l, teda do 0,30 promile alkoholu v krvi. Pri určení výšky sankcií prihliadal správny orgán na skutočnosť, že za posledné dva roky bol žalobca riešený za päť priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky a tiež na to, že žalobca sa ku skutku priznal a spolupracoval pri prejednaní priestupku.

V odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu žalobca tvrdil, že si nebol vedomý spáchania priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g/ zákona č. 372/1990 Zb., pretože alkohol nepožil a tesne pred jazdou požil liek obsahujúci 96 %-ný etanol v množstve asi jednej čajovej lyžičky, ktoré ani nezapil vodou, pretože mal silnú chrípku a angínu. Tým podľa jeho názoru vierohodne preukázal, že alkohol nepožil a žiadal do konania pribrať znalca, ktorý by jeho verziu preukázal znaleckým dokazovaním. Tvrdil, že sankcie boli uložené v rozpore s § 12 ods. 1 a § 22 ods. 2 zákona č. 372/1990 Zb.

Žalovaný rozhodnutím vydaným v odvolacom správnom konaní zmenil prvostupňové správne rozhodnutie tak, že vo výroku vypustil text: „... že JUDr. J. dňa 23.04.2008.... Menovaný nemal u seba potrebné doklady k vedeniu vozidla /vodičský preukaz/.“ a nahradil ho textom: „... že JUDr. J. dňa 23.04.2008 ... Menovaný nemal u seba potrebné doklady k vedeniu vozidla /vodičský preukaz, občiansky preukaz, osvedčenie o evidencii vozidla/.“ Zároveň vyslovil, že ostatné časti predmetného rozhodnutia o priestupku zostávajú nezmenené.

V odôvodnení preskúvaného rozhodnutia v súvislosti s námietkami žalobcu poukázal na stanovisko Slovenskej súdnolekárskej spoločnosti a stanovisko Prezídia PZ odboru dopravnej polície, v zmysle ktorých za pozitívny výsledok pri vyšetrení vodiča na alkohol sa považuje, ak nameraná hodnota je nad 0,14 mg/l, teda 0,30 promile, avšak u žalobcu bola nameraná hodnota 0,24 mg/l, čo je až 0,50 promile alkoholu. K námietke o nevykonaní krvnej skúšky odkázal na správu o objasňovaní priestupku zo dňa 23.04.2008, ktorú žalobca sám vlastnoručne podpísal, a to vrátane časti, v ktorej bol poučený o svojom práve žiadať sa na odber krvi a o skutočnosti, že toto vyšetrenie hradí žiadateľ z vlastných prostriedkov. Dodal tiež, že žalobca dobrovoľne uhradil uloženú pokutu, čím vlastne súhlasil s obvinením zo spáchania priestupkov. Uložené sankcie považoval žalovaný za primerané a uložené v súlade so zákonom.

Podľa § 22 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. priestupku sa dopustí ten, kto:

- a) ako vodič motorového vozidla prekročí povolenú rýchlosť ustanovenú vo všeobecne záväznom právnom predpise o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky 3a) alebo prekročí rýchlosť ustanovenú dopravnou značkou;
- b) vedie motorové vozidlo bez príslušného vodičského oprávnenia, po jeho odobratí alebo v čase zadržania vodičského preukazu okrem prípadov, ak sa ho učí viesť podľa právnych predpisov alebo ak sa podrobuje skúške z jeho vedenia;
- c) ako vodič motorového vozidla s celkovou hmotnosťou prevyšujúcou 7.500 kg nedodrží ustanovenie o obmedzení jazdy určené pre niektoré druhy vozidiel;
- d) ako vodič sa zúčastnil na dopravnej nehode, bezodkladne nezastavil motorové vozidlo alebo si nesplnil povinnosť účastníka dopravnej nehody ustanovenú v osobitnom zákone, 3b);
- e) ako vodič sa nezdržal požitia alkoholického nápoja alebo užitia inej návykovej látky po dopravnej nehode v čase, ak by to bolo na ujmu zistenia, či pred jazdou, alebo počas jazdy požil alkoholický nápoj alebo užil návykovú látku;
- f) ako vodič sa odmietne podrobiť vyšetreniu na zistenie alkoholu, ktoré sa vykonáva dychovou skúškou prístrojom, ktorým sa určí objemové percento alkoholu v krvi, alebo ak sa odmietne podrobiť lekárske mu vyšetreniu odberom a vyšetrením krvi alebo iného biologického materiálu, či nie je ovplyvnený alkoholom alebo inou návykovou látkou, 3c) hoci by to pri vyšetrení nebolo spojené s nebezpečenstvom pre jeho zdravie;
- g) ako vodič počas vedenia vozidla požíje alkoholický nápoj alebo užije inú návykovú látku, alebo vedie vozidlo bezprostredne po požití alkoholu alebo užití inej návykovej látky, alebo v čase, keď by mohol byť pod ich vplyvom;**
- h) vedie vozidlo v stave vylučujúcom spôsobilosť viesť motorové vozidlo, ktorý si privodil požitím alkoholického nápoja alebo užitím inej návykovej látky;
- i) vedie vozidlo vyradené z cestnej premávky alebo vozidlo vyradené z evidencie vozidiel, alebo vozidlo, ktoré nie je opatrené evidenčným číslom, ak tejto povinnosti podlieha, alebo vozidlo, ktoré nespĺňa podmienky na používanie v cestnej premávke;
- j) neoprávnene použije osobitné označenie vozidla prepravujúceho ťažko zdravotne alebo ťažko pohybovo postihnutú osobu alebo poruší zákaz zastavenia alebo státia na mieste vyhradenom pre vozidlá prepravujúce ťažko zdravotne alebo ťažko pohybovo postihnutú osobu;
- k) iným konaním, než ako je uvedené v písmenách a) až h), poruší všeobecne záväzný právny predpis o bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, 3d);**

l) porušením uvedeným v písmene k) bezprostredne ohrozí bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky alebo spôsobí dopravnú nehodu.

Podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 315/1996 Z. z. vodič je povinný mať pri sebe doklady na vedenie a premávku vozidla predpísané týmto zákonom alebo osobitnými predpismi.

Podľa § 4 ods. 3 písm. b/ zákona č. 315/1996 Z. z. vodič nesmie viesť vozidlo bezprostredne po požití alkoholického nápoja alebo po užití inej návykovej látky, alebo v čase, keď by ešte mohol byť pod ich vplyvom.

Podľa § 12 zákona č. 372/1990 Zb. pri určení druhu sankcie a jej výmery sa prihliadne na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania a na jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohútky a na osobu páchatel'a, ako aj na to, či a akým spôsobom bol za ten istý skutok postihnutý v kárnom alebo disciplinárnom konaní (ods. 1).

Za viac priestupkov toho istého páchatel'a prejednávanych v jednom konaní sa uloží sankcia podľa ustanovenia vzťahujúceho sa na priestupok najprísnejšie postihnutelný; zákaz činnosti možno uložiť, ak ho možno uložiť za niektorý z týchto priestupkov (ods. 2).

Odvolaací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu v intenciách podaného odvolania a v nadväznosti na neho aj rozhodnutia žalovaného ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov si pre svoje rozhodnutie vo veci zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležite zistili skutkový stav a výkladom relevantných zákonných ustanovení dospeli k správne právnemu záveru, že konaniami žalobcu, tak ako sú konkretizované v napadnutom rozhodnutí, sa žalobca dopustil priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky v zmysle § 22 ods. 1 písm. g/ a k/ zákona č. 372/1990 Zb.

Námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktoré sa v podstate zhodovali s námietkami vznesenými v správnom konaní ako aj v žalobe neboli podľa názoru odvolacieho súdu spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Žalovaný sa nimi dôsledne zaoberal a svoje stanovisko k nim vyčerpávajúcim spôsobom uviedol vo svojom rozhodnutí. S jeho záverom v ich posúdení sa súd prvého stupňa stotožnil dôvodne, pretože aj podľa názoru odvolacieho súdu bolo možné k nemu dospieť vyhodnotením obsahu správy o objasňovaní priestupku zo dňa 23.04.2008, certifikátu

o overení analyzátoru dychu Intoximeters platného do 25.08.2008 a zápisnice z ústneho pojednávania zo dňa 13.06.2008, ktoré si správny orgán zabezpečil pre účely objasnenia skutkového stavu.

Žalobca v odvolaní nenamietal a nepopieral, že pri cestnej kontrole pri sebe nemal žiadne doklady, čím sa dopustil priestupku v zmysle ustanovenia § 22 ods. 1 písm. k/ zákona č. 372/1990 Zb., a keďže žalovaný vyhovel vo svojom rozhodnutí námietke žalobcu vznesenej v odvolaní proti prvostupňovému správnomu rozhodnutiu, spočívajúcej v tom, že v prvostupňovom rozhodnutí nebolo uvedené, aké doklady žalobca pri sebe pri kontrole nemal, a to tým, že zmenil výrok prvostupňového rozhodnutia tak, ako je to vyššie uvedené, ani odvolací súd sa týmto skutkom a súvisiacimi skutočnosťami nezaoberal. V predmetnom konaní sa zamerlal na odvolacie námietky žalobcu týkajúce sa priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. g/ zákona č. 372/1990 Zb.

Námietky žalobcu, že nepodpísal správu o objasňovaní priestupku, nemožno považovať za relevantné, pretože zo správy je zrejmé, že žalobca vlastnoručne podpísal vyhlásenie o tom, že bol (okrem iného) poučený o svojom práve požiadať o odber krvi, a že bol upozornený, že náklady za vykonaný odber krvi na jeho žiadosť bude hradiť z vlastných prostriedkov, ďalej je jeho podpis pod poučením o jeho povinnosti vyplývajúcej z § 56 ods. 2 SP a ustanoveniach § 21 ods. 1 písm. f/ zákona č. 372/1990 Zb. a § 17 ods. 8 a 9 zákona č. 171/1993 Z. z., a tiež podpísal svoje vlastné vysvetlenie k priestupku, ktorý sa mu kládol za vinu. Preto vyhlásenie žalobcu o nepravdivosti tvrdení správnych orgánov oboch stupňov, že predmetnú správu podpísal na mieste, nemožno považovať za pravdivé.

Z vysvetlenia žalobcu, ktoré uviedol do správy o objasňovaní priestupku zo dňa 23.04.2008, vyplýva, že žiadne alkoholické nápoje nepožil. Toto vyjadrenie je vlastnoručne žalobcom podpísané. Žiadna zmienka o jeho vyjadrení, že užil liek obsahujúci etanol, v správe nie je, no ak to skutočne žalobca tvrdil policajnej hliadke, mal možnosť toto vyjadrenie do správy doplniť predtým, ako vyjadrenie podpísal. Takto sa javí pravdivým tvrdenie žalovaného, že námietky o užití uvedeného lieku žalobca prvýkrát vzniesol až na ústnom prejednaní priestupku, a preto sa aj táto námietka žalobcu zdá byť účelovou. Žalobca totiž užitie lieku tvrdil v spojitosti s článkom v denníku Pravda, v ktorom bola chybná informácia o tom, že sa toleruje hranica 0,30 mg/l, hoci správne malo byť uvedené 0,14 mg/l.

Ani námietka žalobcu, že nebol vyzvaný na odber krvi neobstojí, pretože nie je povinnosťou policajta vyzývať kontrolovaného vodiča, aby sa tejto skúške podrobil,

naopak je právom vodiča vyžiadať sa (pri pozitívnej dychovej skúške na alkohol) na odber krvi a o tomto práve bol žalobca riadne poučený, a to priamo v správe o objasňovaní priestupku, čo vyplýva zo skutočnosti, že žalobca sa sám vlastnoručne podpísal pod poučenie a vyhlásenie, že odber krvi nežiada.

Ako neopodstatnenú odvolací súd posúdil aj tvrdenie žalobcu, že dychovou skúškou mu bola nameraná koncentrácia alkoholu v dychu len 0,24 mg/l, čo je podľa neho skoro na hranici prípustnosti s poukazom na to, že všeobecne tolerovaná hranica koncentrácie etanolu je 0,14 mg/l (teda 0,30 promile), kým u žalobcu nameraná hodnota 0,24 mg/l (0,50 promile) aj túto hranicu tolerancie nepochybne prekročoval.

Pokiaľ žalobca vytýkal, že žalovaný správny orgán nevykonal ním navrhované znalecké dokazovanie, je potrebné poukázať na ustanovenia § 32 ods. 2 a § 34 ods. 4 a 5 SP.

Podľa § 32 ods. 2 SP podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 34 SP vykonávanie dôkazov patrí správnomu orgánu (ods. 4). Správny orgán hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (ods. 5).

Žalovaný preto podľa súdu nepochybil, keď návrhu žalobcu na vykonanie znaleckého dokazovanie nevyhovel, pretože po uvážení a vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov dospel k záveru, že z vykonaného dokazovania bol spoľahlivo zistený skutočný stav veci, a to, že v dychu žalobcu bola meraním zistená koncentrácia alkoholu 0,24 mg/l, čím bola prekročená aj tolerovaná horná hranica 0,14 mg/l.

V súvislosti s tvrdným porušením ustanovenia § 59 SP žalovaným správnym orgánom tým, že žalovaný vo výroku uviedol, že: „... ostatné časti rozhodnutia zostávajú nezmenené“, hoci zákon umožňuje odvolaciemu správnomu orgánu rozhodnutie potvrdiť, zmeniť, zrušiť alebo vrátiť, odvolací súd poukazuje na to, že aj keď žalovanému možno dôvodne vytknúť určitú nedôslednosť vo formulácii výroku rozhodnutia, táto však podľa názoru odvolacieho súdu nespôsobuje nezrozumiteľnosť, a tak nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia a nijako nezasahuje do práv a povinností žalobcu.

Správne orgány nepochybili ani pri ukladaní sankcií, keď žalobcovi uložili v súlade so zákonom pokutu vo výške 5.000 Sk a zároveň aj zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu dvoch mesiacov. Uvedené sankcie žalobcovi uložili v zákonom rozmedzí a s prihliadnutím na skutočnosť, že žalobca sa počas posledných dvoch rokov dopustil až piatich dopravných priestupkov, ako aj na to, že pri prejednaní priestupku nekládol odpor a spolupracoval.

Odvolací súd preto dospel k záveru, že nemožno nič vyčítať krajskému súdu, ktorý sa podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami a dospel k správne názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, práv a chránených záujmov žalobcu, pričom svoj právny záver, s ktorým sa odvolací súd stotožnil, aj náležitým spôsobom odôvodnil.

Žalobca neuviedol v odvolaní žiadne iné skutočnosti, ktoré by záver o zákonnosti rozhodnutí a postupov správnych orgánov a krajského súdu vyvrátili, jeho odvolacie námietky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, a preto s poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c a § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho neúspech v konaní náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 14. júna 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Petra Slezáková